

Prevaricació, franquisme i antifranquisme

Davant de la notícia sobre el delictes de prevaricació imputat al jutge Garzón en relació a la repressió franquista -no pas en les altres acusacions de prevaricació, cas Gurtel i cas Botín- i davant del moviment de suport que intenta identificar-lo com a defensor dels drets humans cal fer fer següents consideracions:

El jutge Garzón, poc abans dels jocs Olímpics de Barcelona, l'any 1992, va aprovar la nostra comunicació en dependències de la guàrdia civil. Els dies que vam romandre detinguts vam ser objecte de tortura, molts de nosaltres teníem nafres prou visibles que evidenciaven el tracte que havíem rebut. Tots nosaltres vam declarar davant el jutge Garzón sense que aquest fes absolutament res per saber l'origen de les lesions que presentàvem. Molts de nosaltres vam fer esment explícit del tracte rebut sense que el jutge s'immutes.

El jutge Garzón va fer servir les declaracions extretes sota tortura per instruir la seva causa. Les denúncies per tortura van ser arxivades totes, sense excepció. Ni ell com a jutge de l'Audiència Nacional, ni cap altra instància judicial espanyola, van fer cap mena d'investigació.

Van haver de passar dotze anys per a què el Tribunal Europeu dels Drets Humans d'Estrasburg condemnés l'Estat espanyol per haver vulnerat l'article número 2 de la Convenció contra la Tortura per no haver investigat les denúncies per tortura tot i les evidències existents. Aquella condemna va ser literalment una condemna de prevaricació (per no haver fet allò que per llei tocava) i un dels màxims responsables jurídics d'aquesta prevaricació era, precisament el jutge Garzón. Aquest jutge i l'aparell polític i jurídic espanyol, però, van ignorar la sentència i no es van depurar cap mena de responsabilitats.

El mateix jutge va ser el responsable judicial de la nostra detenció i tortura a mans de la Guàrdia Civil.

El jutge que va ser responsable de la nostra detenció i tortura és avui víctima de la seva pròpia medicina. Qui avui jutja el jutge Garzón forma part del mateix entramat jurídic-polític que ell, i si se'n surt, el jutge Garzón continuarà aplicant les lleis com sempre, i probablement la comunicació i la tortura, continuarà formant part del seu decàleg i de la seva manera d'instruir.

La tortura i la impunitat és una constant sense solució de continuïtat des de la mort del dictador. Els sectors que van pactar l'anomenada transició van deixar intactes una part important de l'estructura de l'estat franquista. L'exemple més paradigmàtic n'és l'Audiència Nacional, hereu directe del Tribunal de Orden Público franquista, que ha exercit un paper especialment repressor contra l'independentisme català dels anys vuitanta i noranta, i que continua essent la fórmula triada per l'Estat per resoldre determinats conflictes polítics.

La impunitat que nosaltres vam viure, doncs, té arrels en el franquisme i part dels motius pels quals vam ser detinguts tenen també a veure amb aquell període i amb la manera com es va voler tancar.

Més de trenta anys després de la mort del dictador la tortura continua essent una xacra a l'Estat espanyol i malgrat els informes i les sentències internacionals l'aparell jurídic-polític de l'Estat espanyol continua negant la tortura. Cal apuntar que segons dades de la Coordinadora per la Prevenció de la Tortura a l'Estat espanyol la xifra de denúncies supera les sis mil des d'inicis de segle XXI.

Com a víctimes de la tortura, volem manifestar que no estem d'acord amb el fet que aquest jutge sigui en el banc dels acusats a causa de la iniciativa que moltes associacions i persones anònimes estan tirant endavant des de fa anys en contra de la impunitat franquista i a favor de les víctimes de l'alçament feixista, associacions i persones que comptem amb tot el nostre suport.

Com a víctimes de la tortura voldríem veure en el banc dels acusats els agents que ens van torturar i els seus responsables polítics i judicials. Com a víctimes de la tortura voldríem veure el jutge Garzón al banc dels acusats responent per la seva passivitat davant dels centenars de persones torturades que han passat davant d'ell.

Carles Buenaventura
David Martínez
Eduard López
Eduard Pomar
Esteve Comellas
Guillem de Pallejà
Jaume Oliveras
Joan Rocamora
Jordi Bardina
Josep Poveda
Marcel Dalmau
Oriol Martí
Pep Musté
Ramon López
Ramon Piqué
Vicent Conca
Xavier Ros

Països Catalans, 24 d'abril de 2010